

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty
Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 stycznia 2014 r., w sprawie z powództwa M. R. i Z. R.

przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2017 r.,

1. odrzuca skargę,

2. zasądza od P. sp. z o.o. w B. na rzecz M. R.

i Z. R. kwoty po 1800 (jeden tysiąc osiemset)

zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Nakazem zapłaty z dnia 8 stycznia 2014 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanej Spółki na rzecz powodów kwotę 79.832,40 zł z ustawowymi odsetkami od 1 maja 2010 r. Wobec braku skutecznego zaskarżenia nakaz zapłaty uprawomocnił się.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem nakazu zapłaty wniosła pozwana Spółka.

W odpowiedzi na skargę, powodowie wniesli o jej odrzucenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu ze skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje;

Z uwagi na treść art. 504 § 2 (w związku z art. 353² k.p.c.) przyjąć należy, że prawomocny nakaz zapłaty może być zaskarżony skargą złożoną w trybie art. 424¹ k.p.c. Jakkolwiek, przewidziana w tym przepisie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko od orzeczeń sądu drugiej instancji, to jednak, zgodnie z § 2 powołanego artykułu, w wypadkach wyjątkowych, dopuszczalne jest zaskarżenie prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji, co odnieść należy do wydanego w badanej sprawie nakazu zapłaty. Uwzględnić jednak należy, że ustawowy zwrot z § 2 powołanego artykułu, „wypadek wyjątkowy”, odnosi się nie tylko do przyczyn niezgodności z prawem orzeczenia ale i przyczyn, dla których strona nie skorzystała z możliwości jego zaskarżenia (por. postanowienie SN z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, nie publ.). Istnienie obu tych przesłanek skarżący musi wykazać wypełniając konstrukcyjne wymaganie skargi przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Strona zatem obowiązana jest wykazać, po pierwsze, że z wyjątkowych, obiektywnych, niezależnych od niej przyczyn nie skorzystała z przysługującego jej prawnego środka zaskarżenia i po drugie, że niezgodność z prawem zaskarżonego orzeczenia ma charakter kwalifikowany, wynikający z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, konstytucyjnych wolności lub praw człowieka i obywatela (por. m. in. postanowienie z dnia 2 lutego 2006 r. I CNP 4/06, OSNC 2006/6/11). Obie te, wskazane wyżej przesłanki, muszą wystąpić łącznie, a warunek wyjątkowości dotyczy ich obu (postanowienie SN z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, nie publ.). Należy przy tym podkreślić, że co do pierwszej

przesłanki, dyspozycją art. 424¹ § 2 k.p.c. objęte są tylko takie sytuacje, gdy nieskorzystanie z przysługującego stronie ustawowego środka zaskarżenia spowodowane było wyjątkowymi okolicznościami, obiektywnie, a nie subiektywnie, uniemożliwiającymi jego wniesienie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2007 r. I CNP 5/07 i z dnia 22 marca 2007 r. II CNP 35/07, nie publ.). Wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, strona musi zatem wykazać, że nieskorzystanie przez nią z przysługującego środka prawnego nastąpiło z wyjątkowych powodów mających charakter siły wyższej - ciężka choroba, katastrofa, klęska żywiołowa czy wyjątkowe okoliczności leżące po stronie osób trzecich, które obiektywnie rzecz biorąc uniemożliwiły wniesienie środka zaskarżenia (por. postanowienia z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, Nr 6, poz. 113; z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, nie publ.; z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 217/07, OSNC - ZD 2008, Nr 4, poz. 114; z dnia 10 sierpnia 2010 r., II CNP 38/10). Przepis ten nie obejmuje więc przypadków, gdy nieskorzystanie ze środka odwoławczego wynikało z naruszenia przez stronę ustawowych zasad jego wnoszenia. Jeżeli skarżąca Spółka nie zaskarżyła w ustawowym terminie nakazu zapłaty, doręczonego jej na adres wskazany w rejestrze (art. 133 § 2a k.p.c.), na skutek okoliczności, które są kwalifikowane jako przyczyny od niej zależne bo związane z organizacją działalności jej przedsiębiorstwa, to nie jest to wystarczające do poczytania okoliczności zaniechania zaskarżenia za wyjątkową w rozumieniu powołanego wyżej przepisu.

Z przedstawionej przyczyny, na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804).

aj

kc

